

Casus 'Het hoeft niet meer'

Gerry Kramer-Hasselaar

In mijn bezoekwerk ontmoet ik veel alleenstaande ouderen. Sommigen zijn nooit getrouwd geweest, of zijn al geruime tijd gescheiden. Anderen zijn alleen achtergebleven na het overlijden van de partner. Degenen die fit en vitaal zijn, zoeken meestal actief contact met andere mensen. Ze doen vrijwilligerswerk of hebben een hobby waarbij ze anderen ontmoeten. Soms zijn er goede banden met vrienden, familieleden, mensen van de kerk, burens. Al die contacten helpen om niet te vereenzamen als je alleen woont.

Dit wordt moeilijker als iemand bij het ouder worden gezondheidsproblemen krijgt. De persoon wordt minder mobiel en kan niet meer zo makkelijk de deur uit. Vaak brengt een ziekte of aandoening verminderde energie met zich mee. Al snel ligt eenzaamheid dan op de loer. Gemeenschappelijke woonvormen voor ouderen kunnen die eenzaamheid tegengaan. Van verschillende alleenstaande ouderen hoor ik dat ze graag met anderen in een beschutte woonomgeving zouden willen wonen. Zoals het verzorgingshuis van vroeger waar je samen kon koffiedrinken en eten. Waar gezellige activiteiten waren en zorg mogelijk was. Tegelijk hadden de bewoners daar ook een eigen plek waar ze zich terug konden trekken als ze alleen wilden zijn. Meerdere alleenstaande ouderen in mijn wijk geven aan dat ze zo'n gezamenlijk huis met leeftijdsgenoten missen.

Eenzaamheid kan de levenslust sterk doen afnemen. De dagen zijn stil en lijken allemaal op elkaar. Als er in de kring van dierbare naasten weinig mensen meer over zijn, waarom zou je dan nog door willen leven? En waarom zou je je dan nog laten behandelen als je ernstig ziek blijkt te zijn?

In gesprek met Wilma zou ik haar graag laten merken dat ik me in haar gevoel kan verplaatsen. Ze mist haar man. Haar familie- en vriendenkring zijn klein geworden. Ze is niet fit en de dagen vallen haar zwaar. Geen wonder dat ze dan naar het einde verlangt. Als gelovigen hebben we het blijde perspectief dat we bij God thuis zullen komen. Tegelijk is er misschien een kans dat het leven op aarde Wilma nog meer vreugde en liefde kan bieden dan ze nu verwacht. Ik kan geen antwoord geven of Wilma zich wel of niet moet laten behandelen. Wat ik wel kan doen, is met en/of voor haar bidden dat God haar zal leiden in de keuze waar ze voor staat. Verder kan ik haar trouw blijven bezoeken en met haar meegaan op haar weg.

Als geloofsgemeenschap hebben we veel in huis om mensen die zich eenzaam voelen bij te staan. Als bezoekmedewerker kunnen we regelmatig op bezoek gaan. We kunnen daarnaast enkele andere gemeenteleden inschakelen die contact met de persoon houden en als het nodig is een helpende hand bieden. Verder kunnen we mensen proberen zo lang mogelijk te betrekken bij gezamenlijke activiteiten door hen op te halen en thuis te brengen. Hopelijk neemt de levenslust hier weer door toe.

